

Federatie

FEDERATIE

Arie van Doorn

Copyright © 2022 Arie van Doorn

Omslagontwerp: Femke Bakker

Eindredactie: Liesbeth Sollie

Uitgever: Brave New Books

Eerste druk mei 2022

ISBN 9789464488302

'Federatie' is het vervolg op 'Aards Imperium' en beschrijft de ontwikkeling van de oude Aardse koloniën en de eerste vreedzame contacten tussen Mensen en wezens van andere soorten. Het boek vormt de schakel tussen 'Aards Imperium' en de Homo Transversalis trilogie en speelt voor het grootste deel ruim 10.000 jaar na de gebeurtenissen zoals beschreven in 'Aards Imperium'.

San Ġwann, Malta

Warffum, Nederland

Mei 2022

Proloog	5
Deel 1: De koloniën	6
1 Hyadengroep (3835)	7
2 Beta Orionis-cluster (3835)	18
3 Pleiadengroep (3835)	37
4 Hyadengroep (3860)	43
5 Beta Orionis-cluster (3860)	49
6 Pleiadengroep (3860)	54
7 Aarde (3860)	58
8 Het raadsel van Sol 3 (6741)	61
9 Sol 3 (14279)	84
10 Hyadengroep (15348)	87
11 Beta Orionis-cluster (15348)	89
12 Pleiadengroep (15348)	91
Deel 2: Ontmoetingen	94
13 Bershak-stelsel (16748)	95
14 Toenadering (16751)	108
15 Oprichting (16799)	113
16 De P'punta (0593:13:26 NOF)	119
17 Ontwikkeling (0751:07:17 NOF)	131
18 Jensen Instituut (0775:02:21 NOF)	137
19 Conflict met de Ga'shweek (1337:10:03 NOF)	145
20 Kog-Run-Mon: Jensen Instituut (1337:10:08 NOF)	155
21 Vredesonderhandelingen (1337:10:23 NOF)	164
22 Kog-Run-Mon: Bij de Ga'shweek	168
23 De kroonprinses	180
24 De Marovaren (1603:08:27 NOF)	186
25 B'lad'wied	196
26 Intermezzo: Versnelde groei	202

27 Kog-Run-Mon: Jensen Instituut (1813:08:27 NOF)	210
28 De Tal-Jbar (1813:09:15 NOF)	215
29 Intermezzo: Ongebreidelde uitdijing (3488 NOF)	235
30 Ghrug	239
31 De kolonisatie van Shiny Diamond 15 (3526 NOF)	243
32 In lager tempo (3563 NOF)	252
33 Kog-Run-Mon: De Bantolin	254
Epiloog (3621 NOF)	266
Bijlage: Belangrijke jaartallen	270

Proloog

Er deden verhalen de ronde over de oorsprongsplaneet van de mensheid. Deze legendarische planeet, Sol 3 genaamd, moest nog ergens in de diepten van het universum bestaan. Alleen leek niemand meer van de juiste locatie op de hoogte te zijn. Vanaf deze planeet zou ooit in een grijs verleden de kolonisatie van het universum door de mensheid zijn begonnen. Of Sol 3 in de Melkweg lag of wellicht in een volslagen ander sterrenstelsel, wist ook niemand meer.

Feit was dat men op alle door mensen gekoloniseerde werelden wel iets beters te doen had, dan zich druk te maken over die zogenaamde oorsprongswereld. Iedereen had de handen vol aan het verbeteren van het eigen bestaan en dat van de mensheid als geheel.

De jaartelling die men hanteerde, was volgens overlevering nog steeds die van Sol 3. Soms werd erover gespeculeerd wat het beginpunt van deze tijdrekening was geweest; wat was er in het jaar nul gebeurd? Er was niemand die het wist en ook de centrale computers van de verschillende door mensen bewoonde planeten bevatten geen enkele aanwijzing.

De meeste mensen dachten hier niet al te vaak over na. Toch waren er wat dromers, die speculeerden over de raadselachtige planeet die blijkbaar hun aller oorsprong was geweest.

Deel 1: De koloniën

1 Hyadengroep (3835)

Sinds het begin van de kolonisatie van de vierde planeet van het Aldebaran-stelsel, was er een constante aanwas van nieuwe bewoners geweest. Direct nadat in het jaar 3112 was ontdekt dat de planeet bewoonbaar was, volgden de tochten van de Transporter-vloot elkaar in hoog tempo op. Elke arriverende Transporter bracht honderdduizend extra paar handen mee, die meteen aan de slag konden. Gedurende de eerste tweehonderd jaar na het ontstaan van de nieuwe kolonie, was de toename gestaag doorgedaan. Daarna werd de instroom minder en begon de autonome bevolkingsgroei de overhand te krijgen, hoewel er nog wel regelmatig schepen met nieuwe kolonisten arriveerden.

Na de kolonisatie van Aldebaran 4 waren in de directe omgeving nog zes planeten gekoloniseerd, die alle deel uitmaakten van de Hyaden, een groep van ongeveer tweehonderd sterren met een doorsnede van in totaal ruim vijftig lichtjaar. Tussen de zeven planeten was -door de relatief geringe afstand- al snel een regelmatig handelsverkeer ontstaan.

Aldebaran 4 was een grote planeet. Met een diameter van ruim vijftienduizend kilometer behoorde ze tot de grotere door mensen gekoloniseerde werelden. De zwaartekracht op Aldebaran 4 bedroeg 1,1g en de planeet kende in totaal dertien continenten. Hierdoor waren de eerste kolonisten prima in staat geweest zich snel aan te passen aan de lokale omstandigheden. Er was sprake van een rijke inheemse flora en een beperkte fauna, die met name bestond uit vissen en herbivoren.

Veel van de inheemse planten en vruchten werden goed verdragen door het menselijk metabolisme. Zeker de vruchten waren zodanig smakelijk dat Aldebaran 4 al snel een zekere

bekendheid genoot op dat punt. Ook de door de Transporters aangevoerde gewassen gedijden prima op de planeet. Datzelfde gold voor de geïmporteerde veestapel. Het vlees van de inheemse herbivoren werd weliswaar verdragen door het menselijke spijsverteringsstelsel, maar was weinig smakelijk en bovendien erg taai. De inheemse vissoorten daarentegen waren erg lekker. Het was dan ook geen wonder dat in elke stad vele visrestaurants te vinden waren.

Het klimaat van de planeet, die de bewoners nooit een andere naam hadden gegeven dan Aldebaran 4, was gematigd en alle dertien continenten waren bewoonbaar. Al meteen hadden de aangekomen kolonisten zich verspreid over al die continenten. De beschikbare ruimte per persoon was dan ook groot geweest. Het was echter een natuurlijke neiging van mensen om zich toch met soortgenoten te omringen. Zo waren al snel de eerste steden ontstaan en het aantal daarvan nam daarna steeds in hoog tempo toe.

De hoofdstad van de planeet bevond zich op het kleinste van de dertien continenten. Dit continent was echter wel het dichtst bevolkt en hier trof men ook de grootste ruimtehaven aan. Op deze ruimtehaven landden periodiek de sloepen van de grote Transporter-schepen, wanneer er weer eens eentje arriveerde.

Barney Mulhaney werkte inmiddels ruim dertien jaar bij het immigratiebureau dat bedoeld was om nieuwe kolonisten op te vangen, van papieren te voorzien en door te verwijzen naar een passende locatie om zich te vestigen. In die dertien jaar had hij welgeteld driemaal de aankomst van een Transporter meegemaakt. Als hij aan elk van die drie keren teruggedacht, liep er een rilling over zijn rug. Een Transporter kon maximaal honderduizend kolonisten met hun bagage in één keer vervoeren. Die kolonisten daalden dan in een geleidelijk tempo af naar de planeet, gezien de beperkte capaciteit van

de sloepen. Maar desalniettemin moesten er dan in een tijdsbestek van enkele weken wel honderdduizend personen door het systeem verwerkt worden. Barney herinnerde zich de laatste keer nog levendig, terwijl dit toch al weer twee jaar geleden was. Hij had daarna drie weken verlof genomen om weer enigszins bij te komen.

Als Mulhaney iets te enthousiast had doorgedronken met een paar kroegmaten, had hij steevast dezelfde droom. In die droom werd hem dan de aankomst van een nieuw type Transporter gemeld dat een driedubbele capaciteit had. Hij werd dan meestal badend in het zweet wakker en nam zich voor de volgende keer een paar borrels minder te nemen. Dat goede voornemen hield nooit heel lang stand en zo had Barney deze droom met een zekere regelmaat.

Die morgen arriveerde Barney Mulhaney net voor negen uur in zijn kantoor pal naast de ruimtehaven. Hij liet zich in zijn stoel vallen en schakelde het scherm van zijn werkplek in. De camera naast het scherm voerde een retina-scan uit en logde hem vervolgens in. Geroutineerd liep hij de nieuwe berichten door, meestal kon driekwart daarvan worden genegeerd. Ook nu stonden er weer heel veel onzin berichten tussen, waar hij niets mee hoefde. In gedachten verzuchtte hij dat de mensheid het wel nooit zou afleren, om allerlei nutteloze informatie rond te strooien naar mensen die daar absoluut niet in geïnteresseerd waren. Zijn oog viel op een bericht van een jonge collega, die nog maar een paar weken in dienst was. De titel van het bericht luidde 'Vloot Transporters in aantocht'. Hij las het bericht en glimlachte. Als hij het bericht mocht geloven, was er een hele vloot Transporters in aantocht, met in totaal miljoenen nieuwe kolonisten aan boord.

Mulhaney's glimlach werd breder. Hier werd duidelijk een ontgroeningsstunt uitgehaald met de nieuwe collega. Binnen zijn afdeling wist de oude garde natuurlijk van de werkstress

die de laatst gearriveerde Transporter bij hem teweeg had gebracht. Niets leuker dus, dan een onbevungen nieuwe collega een dergelijk bericht aan de baas te laten overbrengen. Hij verdacht Mike Jackson ervan dit in scène te hebben gezet. Dit was typisch iets voor die oude schavuit. Achteraf zou hij natuurlijk de vermoorde onschuld uithangen. Maar goed, besloot Barney, hij zou het spelletje even meespelen.

Hij stuurde een bericht naar de jonge collega met het verzoek hem de informatie over die Transporter-vloot persoonlijk en in detail te komen vertellen. Het duurde niet lang voor Karol Wozniewski zijn opwachting maakte. De jongeman stond bijna letterlijk te trappelen van enthousiasme. Mulhaney gebaarde naar een stoel en de knul ging zitten. Barney leunde welwillend achterover en zei 'Nou, brand los mijn jongen, wat staat ons allemaal te wachten?'

Karol Wozniewski leunde opgetogen voorover en begon 'Vanmorgen vroeg kwam er een bericht binnen van de Transporter T-1183. De commandant laat weten dat het schip eind morgenmiddag in een baan om Aldebaran 4 zal arriveren, samen met de T-0947 en de T-0212. Hij verzoekt toestemming om direct met het transport van passagiers naar het oppervlak te mogen beginnen'.

Glimlachend keek Mulhaney de jongeman tegenover hem aan en vroeg met een teleurgestelde ondertoon in zijn stem 'Ach, zijn het er maar drie deze keer? Dat mag geen naam hebben, het zal een kleine moeite zijn die paar kolonisten door het systeem te halen, denk je ook niet, Wozniewski?'

De nieuweling knikte en vervolgde 'Dat zal ook wel lukken, maar de T-1183 laat weten dat zij de voorhoede zijn van een grotere groep en dat we er rekening mee moeten houden dat

er in de komende jaren doorlopend nieuwe kolonisten aan zullen komen’.

Nu vond Barney het welletjes geweest. Ze hadden die arme knul wel echt de meest baarlijke nonsens op de mouw gespeld. Hij vouwde de handen in elkaar en leunde voorover. ‘Beste Karol’ begon hij voorzichtig ‘Ik denk dat je het slachtoffer bent geworden van een practical joke van één van de collega’s. Laat me raden. Je hebt dit bericht waarschijnlijk in je handen gedrukt gekregen door Mike Jackson of één van zijn kornuiten hè? Vast en zeker met een bemoedigende schouderklop en de mededeling dat ze jou, als nieuwe collega, graag de eer gunnen mij op de hoogte te brengen van dit schitterende nieuws’.

Wozniewski keek hem even verbaasd aan, schudde toen het hoofd en antwoordde ‘Nee meneer, ik heb het gesprek zelf aangenomen toen het binnenkwam. In het kader van mijn inwerkproces had ik vanmorgen de vroege communicatiedienst’. Mulhaney leunde achterover in zijn stoel. Blijkbaar had Jackson nu zichzelf overtroffen bij het in scène zetten van dit geintje. Hij drukte op een knop van zijn communicator en kreeg verbinding met Mike Jackson. ‘Goedemorgen Mike, zou je zo vriendelijk willen zijn even naar mijn kantoor te komen om iets op te helderen?’ vroeg Barney op gemoedelijke toon. Jackson bevestigde dat hij er aan kwam en stond even later in de deuropening.

Mulhaney keek hem half waardierend en half verwijtend aan en zei ‘OK Mike, het is nu leuk geweest. Hoe heb je deze arme knul dat nep-bericht van die zogenaamde T-1183 toegespeeld?’

Jackson keek hem niet begrijpend aan en Barney moest zijn stalen gezicht wel bewonderen. Hij gebaarde naar Wozniewski om het bericht aan Jackson te laten lezen. Deze

pakte het aan en las snel de tekst. Mulhaney zag de kleur uit Jackson's gezicht wegtrekken. Toen keek deze op en zei 'Dit is echt geen geintje van ons, Barney. Dit is een legitiem bericht'. Mulhaney trok een wenkbrauw op en opende een verbinding met het vluchtleidingscentrum van de ruimtehaven. Jackson nog steeds strak aankijkend, meldde hij zich en vroeg naar de chef van het vluchtleidingscentrum. Deze meldde zich al snel en Mulhaney sprak 'Goedemorgen Lewis, je spreekt met Barney Mulhaney. Hebben jullie al een exact aankomsttijdstip voor die drie Transporters?'

Lewis antwoordde 'Ja, dat zal rond 16:15 zijn. Jullie zullen het wel druk gaan krijgen Barney. De T-1183 zal als eerste arriveren en de andere twee zullen binnen het uur daarna aankomen. We zijn hier al ruimte aan het maken voor de eerste serie sloepen'.

Nu was het Mulhaney die alle kleur uit zijn gezicht verloor. Hij stamelde een kort dankwoord aan Lewis en verbrak daarna de verbinding. Naar adem happend keek hij afwisselend Mike Jackson en Karol Wozniowski aan. De laatste keek hem glunderend en vol verwachting aan. Jackson daarentegen keek net zo verbijsterd als hijzelf. De beide oudgedienden realiseerden zich dat er een boel werk op hen af ging komen.

Na ongeveer een minuut hersendood voor zich uit te hebben gestaard, vermande Mulhaney zich. Via het communicatiecentrum liet hij een verbinding opzetten met de commandant van de T-1183. Deze reageerde meteen, alsof hij op Barney's oproep had zitten wachten. Inmiddels weer helemaal zakelijk vroeg Barney hem naar de benodigde logistieke gegevens, zoals het totale aantal kolonisten, de transportcapaciteit van de sloepen en het verwachte ontschepingstempo. Nadat ze de noodzakelijke informatie hadden uitgewisseld, vroeg Mulhaney waarom er zo plotseling een nieuwe stroom kolonisten op gang was gekomen. De

gezagvoerder haalde de schouders op en antwoordde laconiek 'Daar heeft iedereen ongetwijfeld zijn of haar eigen reden voor. Ik lever ze alleen maar bij je af, je mag ze zelf de biecht afnemen als je daar zin in hebt'.

Mulhaney realiseerde zich dat hij van deze man geen antwoorden ging krijgen en besepte ook dat het er in feite niet toe deed. Na de verbinding te hebben verbroken, begon hij met de organisatie van de voor hen liggende taak. Hij droeg Jackson op een aantal provisorische administratieve teams te formeren die de afhandeling van de kolonisten ter hand moesten nemen. Karol Wozniewski gaf hij de opdracht zorg te dragen voor het aanleveren van de benodigde apparatuur. Hij verwees naar Jackson voor een lijst van benodigdheden. Zelf maakte hij zich op om contact op te nemen met zijn leidinggevende, teneinde extra ondersteuning aan te vragen. Het was hem ruimschoots duidelijk dat de enige manier om deze stroom nieuwe kolonisten in een redelijk tempo te verwerken, het draaien van ploegendiensten was.

Hij haalde nog eens diep adem en riep vervolgens Carla Schönecker op. Zij was eindverantwoordelijk voor het totale immigratiebureau en stond niet bekend om haar zonnige karakter. Toen de verbinding tot stand kwam, keek Barney dan ook direct in een gezicht waarop weinig compassie te zien was. Schönecker keek hem aan met een blik waardoor hij het liefst acuut weer de verbinding verbroken had. Voordat hij aan die impuls gehoor kon geven, brulde Carla hem al toe 'Ja, ik weet het. Ik kreeg net via diplomatieke kanalen te horen dat er vandaag driehonderdduizend kolonisten aankomen en dat daarmee het einde nog lang niet in zicht is. Ik kreeg het uiterst dringende verzoek, te faciliteren dat deze nieuwe burgers zo snel mogelijk administratief verwerkt worden. Voor zover je van een verzoek kunt spreken natuurlijk. Die extra handen zijn meer dan welkom; het planetaire parlement stond nog net niet

voltallig op het plein te applaudisseren, maar het scheelde weinig’.

Ietwat kalmer vervolgde ze ‘Laat me raden. Jij hebt extra menskracht nodig’. Stom knikte Mulhaney en Schönecker hernam ‘Normaliter zou ik je adviseren een paar uitzendkrachten in te zetten, maar ik vrees dat we daar niet genoeg aan hebben. Naar ik begrijp, moeten we er op rekenen dat deze stroom nog jaren zal doorgaan. Fijn voor onze regering natuurlijk. Extra handjes betekenen economische groei en daardoor extra belastingopbrengsten. Iets minder fijn voor alle betrokkenen die de praktische problemen mogen oplossen, zoals wijzelf bijvoorbeeld. En dan benijd ik al helemaal de collega’s van huisvesting niet, want die mensen moeten ook allemaal ergens wonen tenslotte’.

Carla Schönecker riep zichzelf tot orde en zei ‘Maar goed, klagen helpt niet. Hier zijn we tenslotte voor aangesteld. Dus, Mulhaney, huur tijdelijk wat uitzendkrachten in en begin parallel met werven. Ga uit van een verdrievoudiging van je afdeling, want we zullen volcontinu moeten gaan werken tot dit gekkenhuis voorbij is’. Barney vroeg voorzichtig of Carla ook wist wat de oorzaak van deze plotselinge instroom was. Schönecker vertrok haar gezicht en antwoordde ‘Dat heb ik natuurlijk ook gevraagd. Mij werd te verstaan gegeven dat ik me daar het hoofd niet over hoeft te breken, maar gewoon mijn werk moet doen. Het werd weliswaar iets vriendelijker gezegd, maar waar het op neerkwam, was dat het me geen moer aangaat’. Mulhaney knikte begrijpend en besloot dat het maar beter was gewoon aan het werk te gaan.

In de weken die volgden, lukte het hem uiteindelijk zijn afdeling tot het gewenste niveau uit te breiden. En gaandeweg ontstond er een zekere routine in het verwerken van de stroom migranten. Dag in, dag uit landden de sloepen van de Transporters met steeds weer een nieuwe lading kolonisten

aan boord. Ze werden geregistreerd, geïnterviewd voor wat betreft hun interessegebieden en doorverwezen. Verderop in het proces kregen ze woonruimte toegewezen en verdeelde men hen over de verschillende continenten en steden. Nog voor de eerste drie Transporters goed en wel leeg waren en weer vertrokken, arriveerde er al weer een nieuwe groep. Zo regen de weken zich aaneen tot maanden en jaren, terwijl de toestroom bleef doorgaan.

Barney had wel eens geprobeerd -in een gesprek met verschillende van de nieuwe kolonisten- te achterhalen wat hier nu precies aan de hand was. Maar het leek wel of deze mensen maar beperkte informatie over de achtergrond van hun emigratie hadden. Blijkbaar had een goed deel van de mensheid plotseling het licht gezien en besloten alsnog naar de koloniën te vertrekken. Na een aantal pogingen had Mulhaney er de brui maar aan gegeven; wat zou het hem tenslotte interesseren welke de beweegredenen van deze mensen waren.

In de loop van de volgende twintig jaar verdubbelde de bevolking van Aldebaran 4 door de constante instroom. Via via wist Barney dat ditzelfde gold voor de andere zes bewoonde planeten van de Hyadengroep. Blijkbaar waren er op Aarde bepaalde ontwikkelingen geweest, die deze plotselinge migratie op gang hadden gebracht. Aangezien de banden tussen de oude Aarde en haar koloniën al heel lang steeds lossler waren geworden, maakte niemand zich daar al te druk over. Voor Aldebaran 4 en overigens de gehele Hyadengroep kwam het prima uit dat er zoveel nieuwe arbeidskrachten beschikbaar kwamen. De economie bloeide als nooit tevoren en daar profiteerde iedereen van. Na wat eerste aanpassingsproblemen hadden ook de meeste nieuwe immigranten hun draai wel gevonden. Ze integreerden op een natuurlijke manier in de bevolking en al snel voelde eenieder zich Aldebaraan.

Op de andere zes planeten van de Hyadengroep speelden zich soortgelijke taferelen af als op Aldebaran 4. Ook daar werd men overvallen door de onverwacht grote instroom van nieuwe kolonisten. Maar ook op de andere planeten was het motto dat elk paar extra handen welkom was. In de jaren die volgden, maakten de door mensen bevolkte planeten van de Hyadengroep dan ook een ongekennde economische groei door. Van planeet tot planeet waren er natuurlijk verschillen, maar de groep als geheel vormde daardoor een steeds hechtere band. Op Tropow 7, de als laatste gekoloniseerde planeet van de Hyadengroep, werden met name veel metalen gewonnen. De planeet was in het verleden sterk vulkanisch actief geweest en bezat als gevolg daarvan rijke ertsvelden die zich relatief dicht onder het oppervlak van de planeet bevonden.

Door de enorme toestroom van kolonisten was het mogelijk, op relatief korte termijn een omvangrijke industrie uit de grond te stampen. Deze richtte zich met name op de productie van allerlei soorten en formaten ruimteschepen. Al snel stond Tropow 7 niet alleen binnen de Hyadengroep, maar ook bij de andere menselijke koloniën bekend als een betrouwbare leverancier van civiele ruimteschepen.

De handelscontacten tussen de zeven planeten van de Hyadengroep groeiden exponentieel en de groep beleefde een periode van ongekennde welvaart. Tot voor kort hadden deze planeten bepaalde producten altijd geïmporteerd vanaf de Aarde. De reden hiervoor was met name schaalgrootte geweest. Nu de bevolking door de nieuwe stroom kolonisten snel groeide, begon het steeds meer de moeite te lonen om alle producten zelf te vervaardigen. Ook hier zegevierde het economisch principe. Waar vraag was, werd aanbod gecreëerd. Zo ontstonden op Aldebaran 4 en de andere zes planeten van de groep complete nieuwe bedrijfstakken, die

tegen concurrerende prijzen producten begonnen aan te bieden, die voor die tijd vanaf de Aarde werden ingevoerd.

Mede hierdoor viel het eigenlijk niemand op dat er steeds minder goederen en diensten werden aangeboden vanaf de oude thuisplaneet. En de enkeling die het wel merkte, haalde de schouders op en dacht er niet al te lang over na. Omdat er binnen de Hyadengroep nu zo'n bloeiende markt voor letterlijk alle producten was ontstaan, was er nog geen behoefte om nieuwe afzetgebieden aan te boren.

2 Beta Orionis-cluster (3835)

De bekendste koloniale werelden van het beta Orionis-cluster waren natuurlijk Nirwana en Scandex. Nirwana, de negende planeet van de ster Rigel ofwel beta Orionis, was de allereerste voor mensen bewoonbare exoplaneet die -bijna op de kop af duizend jaar eerder- in het jaar 2834 door de Scoutvloot was ontdekt. De Scout-03, bijgenaamd Hazewind, had naast Nirwana in het Rigel-stelsel nog een tweede bewoonbaar hemellichaam gevonden. De tiende planeet van beta Orionis bezat drie manen, waarvan er één over een atmosfeer beschikte die voor mensen adembaar was. Nadat de Hazewind haar bevindingen op Aarde had gemeld, was de eerste menselijke kolonisatiegolf buiten het eigen zonnestelsel meteen begonnen. De maan was door de eerste kolonisten Scandex gedoopt. Scandex kende van meet af aan een goede reputatie op het gebied van luxe-sanatoria. Het water in de meer noordelijke zeeën bevatte bepaalde mineralen met een heilzame werking, wat de basis vormde voor hele ketens van sanatoria. In het afgelopen millennium hadden al ettelijke miljoenen Aardbewoners hun weg naar Scandex gevonden. Natuurlijk bestond Scandex niet uitsluitend uit sanatoria, maar het was wel de meest bekende bedrijfstak van de maan.

Nirwana was zeker in de beginjaren bijzonder in trek geweest vanwege de ongerepte natuur. Aardse toeristen trokken, begeleid door professionele reisleiders, dagenlang door ongerepte buitenaardse bossen en vergaapten zich aan de exotische flora en -in meer beperkte mate- aan de fauna. Naarmate de eeuwen verstreken, verdween het ongerepte karakter van de planeet steeds meer. Daar kwam bij dat de mensheid steeds meer nieuwe planeten koloniseerde en zo waren er ook steeds weer nieuwe ongerepte gebieden om te verkennen.

Nadat in het begin van de dertigste eeuw in de directe omgeving van Rigel nog drie andere stelsels met geschikte planeten waren aangetroffen en gekoloniseerd, was het beta Orionis-cluster geboren. In de loop van de volgende eeuwen was de bevolking van deze gekoloniseerde werelden gestaag gegroeid.

Nu, in het jaar 3835, kwam er volkomen onverwacht een enorme nieuwe stroom kolonisten naar de planeten die tot het beta Orionis-cluster werden gerekend. Zoals bij alle andere gekoloniseerde werelden, waren ook hier de extra handen meer dan welkom. In grote lijnen gebeurde er hetzelfde als in de Hyadengroep. De nieuwe kolonisten werden opgevangen en werden al snel nuttige leden van de samenleving.

Specifiek op Scandex viel één ontwikkeling al wel snel op. Van oudsher was er sprake geweest van een behoorlijke export van de populaire mineralen naar de Aarde. Bijna tegelijk met het op gang komen van de nieuwe stroom kolonisten droogde de export van mineralen naar de oude thuisplaneet geheel op. De firma's die zich met deze lucratieve handel hadden beziggehouden, zagen hun voornaamste inkomstenbron verdwijnen. Een reden konden ze niet achterhalen. De bestellingen die ze al die tijd hadden ontvangen, werden snel minder en stopten in de loop van de volgende jaren geheel. Navraag bij de voormalige zakenpartners leverde weinig op. De antwoorden varieerden van 'sterk verminderde interesse' tot 'gewijzigde omstandigheden'. Daar konden de exportfirma's niet zoveel mee, maar men moest het er mee doen.

Zoals het goede ondernemers betaamde, bleven ze niet bij de pakken neerzitten en besloten zich te richten op andere markten. Zo was daar bijvoorbeeld de sterk in omvang toegenomen populatie van het eigen beta Orionis-cluster. Maar ook werden de eerste contacten gelegd met de andere

koloniale werelden. Al snel bleek dat zowel in de Hyadengroep als de Pleiadengroep vergelijkbare nieuwe kolonisten-stromen op gang waren gekomen. Daardoor kregen de economieën van alle gekoloniseerde planeten een forse impuls. Meer welvaart betekende meer vraag naar luxe-producten en daar vielen de Scandex-mineralen zeker onder. De exporteurs prezen zich gelukkig dat ze de weggevallen vraag van de Aarde op deze wijze hadden kunnen compenseren.

Anders was de situatie op Jodal, één van de andere planeten van het beta Orionis-cluster. Daar had zich in een vroeg stadium een grootschalige industrie ontwikkeld gericht op het maken van hoog-complexe computers. De gekoloniseerde werelden betrokken dit soort producten met name van de Aarde. Desalniettemin had de apparatuur die op Jodal werd geproduceerd al snel een hele goede naam gekregen.

Nu leek het wel alsof de vraag explodeerde. Steeds meer kolonie-werelden gaven te kennen onvoldoende aanvoer vanaf de Aarde te krijgen. Dit gaf de betreffende industrie op Jodal natuurlijk een positieve impuls, hoewel men alle zeilen moest bijzetten om aan de sterk gestegen vraag te voldoen. Maar men klaagde uiteraard niet. In een hoog tempo werden nieuwe productie-complexen opgezet. Een prettige bijkomstigheid was dat zich onder de nieuwe kolonisten een behoorlijk aantal hoogopgeleide deskundigheden op dit terrein bevond.

De T-1727 was bijna op de helft van zijn reis. Het schip zou over een kleine week bij Jodal arriveren. Calvin Hardy zou blij zijn als de reis voorbij was. Samen met zijn gezin had hij de beschikking over een kleine cabine aan boord van de Transporter. Hoewel de cabine waarin Calvin, zijn vrouw Denise en hun zevenjarige dochtertje Angie verbleven op zich gerieflijk was, voelde hij zich toch opgesloten. De T-1727 was een relatief nieuw schip en vervoerde op dat moment iets

meer dan honderdduizend personen die allemaal onderweg waren naar Jodal. Hun nieuwe thuis was onderdeel van het beta Orionis-cluster, wist Hardy. Hij was ervan overtuigd dat ze zich er snel op hun gemak zouden voelen. Aan hun vroegere planeet dacht Calvin alleen nog maar in abstracte termen. Wel herinnerde hij zich hun oude woning, de wijk waarin ze gewoond hadden en zijn werkplek nog prima. Maar op de één of andere manier kon hij zich van hun vroegere thuisplaneet steeds minder herinneren. Hij glimlachte bij de gedachte. Zo zag je maar hoe snel mensen zich in konden stellen op een verse start, realiseerde hij zich. Ook Denise en Angie keken erg uit naar hun nieuwe omgeving.

Wanneer ze met elkaar de maaltijd gebruikten in één van de restaurants van het schip en daar met andere passagiers in gesprek raakten, bleek dat zonder uitzondering voor allen te gelden. De sfeer aan boord was goed, iedereen wachtte ongeduldig op het moment dat de Transporter bij Jodal aan zou komen. Via de informatiekkanalen aan boord werden de kolonisten voortdurend op de hoogte gehouden van bijzonderheden betreffende de reis. Niet dat er zo heel veel bijzonders te melden viel, eigenlijk was de reis zelf best saai. Maar des te interessanter zou hun nieuwe thuisplaneet zijn. Calvin riep zich de gegevens over Jodal nogmaals voor de geest. De planeet had een doorsnede van ruim tienduizend kilometer, een zwaartekracht van 0,85g en een atmosfeer met een relatief hoog zuurstofgehalte. Jodal was niet dicht bevolkt geweest, maar daar kwam nu verandering in. Hardy beseftte dat dit zeker niet de eerste vlucht van de T-1727 was. Jodal was duidelijk erg in trek. Even vroeg hij zich af waarom dit ook al weer zo was. Al snel liet hij deze gedachte los. Wat deed het er ook eigenlijk toe? Belangrijk was dat hij daar met zijn gezin een mooie toekomst tegemoet ging. Het klimaat op de planeet was gunstig en er was ongetwijfeld behoefte aan zijn specifieke kennis.

Calvin Hardy was opgeleid in het ontwerpen van computerchips en had daar een ruime ervaring in. Hij wist dat dit op Jodal een bloeiende bedrijfstak was. Zijn vrouw Denise was arts met neurologie als specialisme. Ook voor haar zou het ongetwijfeld niet moeilijk zijn weer een prettige werkplek te vinden. Hardy keek op toen zijn dochtertje hem riep. Angie had achter het beeldscherm gezeten en toonde hem nu vol trots de driedimensionale tekening, die ze met behulp van een tekenprogramma had gemaakt. Calvin legde zijn hand op haar schouder en keek geïnteresseerd naar wat ze had gemaakt. Angie vertelde enthousiast 'Kijk papa, dit is Jodal'. Hardy keek naar het scherm en moest toegeven dat ze er iets heel leuks van gemaakt had.

Maar dit was nog maar het begin, want zijn dochter vervolgde 'En als je dan hier klikt...'. De daad bij het woord voegend, tikte ze met haar wijsvinger ergens op het scherm. 'Dan zie je de bossen en de weilanden van dichtbij en ook de dieren die daar wonen'. Angie had haar fantasie de vrije loop gelaten en Calvin Hardy hoopte maar dat de dieren die ze had bedacht, in werkelijkheid niet op de planeet zouden leven. 'Dat heb je mooi gemaakt' sprak hij bemoedigend. 'Maar nu wordt het tijd dat we nog iets gaan eten en daarna is het bedtijd voor jou, jongedame'. Angie trok een pruillip, maar zag aan het gezicht van haar vader wel dat dit geen effect zou hebben. Hardy gaf haar een aai over de bol en vervolgde 'Ga maar snel je handen wassen en roep mama even, dan gaan we naar het restaurant. Als je braaf je groenten opeet, krijg je een lekker ijsje als toetje. Bedenk alvast maar welke smaak je zou willen'. Enthousiast sprong de kleine meid op en riep, terwijl ze naar de badkamer liep, 'Aardbeien!' Calvin glimlachte, want dat was geen echte verrassing voor hem. Voor aardbeienijs kon je Angie midden in de nacht wakker maken.

Even later liepen de drie in de richting van het dichtstbijzijnde restaurant. Aangezien alle restaurants aan boord van de

Transporter dezelfde gerechten serveerden, had het niet veel zin naar een ander restaurant te gaan. En voor het uitzicht maakte het ook niet echt uit, dat was er namelijk niet. Nog een paar dagen, dan zouden ze aankomen, hield Calvin zichzelf voor.

Die laatste paar dagen gingen op zich nog wel snel voorbij, maar Hardy had de doorlooptijd van het ontschepen behoorlijk onderschat. Door de beperkte capaciteit van de sloepen die hen naar het oppervlak van de planeet moesten transporteren, duurde het na aankomst al met al nog ruim twee weken voordat het gezin uiteindelijk de aankomsthal van de ruimtehaven binnenliep.

Ze werden vriendelijk, maar geroutineerd te woord gestaan door één van de vele ambtenaren die belast waren met het ontvangen van nieuwe kolonisten. Deze verifieerde hun identiteit en dreunde een rijtje met zaken op waarmee rekening te houden was. Ze kregen een klein boekwerkje mee met de belangrijkste informatie, waarna de ambtenaar hen doorverwees naar de naastliggende hal. Hij gaf aan dat ze daar terecht konden voor het vinden van voorlopige huisvesting en alle andere praktische zaken.

Ook in deze hal was een forse rij met spreekkamers ingericht. Onverwacht snel waren ze aan de beurt en zat het gezin tegenover een vriendelijk glimlachende vrouwelijke beambte. 'Allereerst hartelijk welkom op Jodal' begon deze. 'Ik ben hier om jullie te helpen de eerste praktische zaken te organiseren. Vanwege de enorme toestroom van nieuwe bewoners is ervoor gekozen iedereen eerst in tijdelijke huisvesting onder te brengen. Jullie kunnen de komende twee weken gebruiken om je te oriënteren en te besluiten waar precies je zou willen wonen en werken. Als je daarover een beslissing hebt genomen, wordt voor vervoer naar jullie definitieve huisvesting gezorgd'. Het gezin Hardy knikte begripend en de vriendelijke

dame schoof een map met spullen over het bureau naar hen toe.

Ze klapte de map open en wees één voor één de inhoud aan. 'Jullie zijn geland op de ruimtehaven van Bollaviz. De ruimtehaven ligt iets buiten de stad zelf, zoals je op deze kaart kunt zien. Als je straks vanuit deze hal rechts aanhoudt, kom je vanzelf bij de plek waarvandaan een pendeldienst jullie naar de stad zelf brengt. De voorlopige huisvesting die jullie toegewezen krijgen, is eenvoudig maar netjes en afgestemd op de grootte van het gezin. In jullie geval betekent dit een appartement met twee slaapkamers, woonkamer met keuken en een badkamer. Het is nadrukkelijk alleen bedoeld voor tijdelijke bewoning. De woningen die hier normaal door kolonisten worden bewoond, zijn aanzienlijk ruimer van opzet. Maar omdat dit in principe maar voor twee weken is bedoeld, zijn de appartementen eenvoudig gehouden. De appartementencomplexen waar nieuw aangekomenen worden ondergebracht, zijn langs de rand van Bollaviz gebouwd. Van daar uit ben je met de lightrail binnen een kwartier in het centrum van de stad'.

Ze pakte er een detailkaart bij en wees met een stift een paar belangrijke punten aan. 'Hier, hier en hier bevinden zich grotere winkelcentra waar je van alles kunt kopen. Hier zie je het hoofdstation van de monorail. Hier aan de rand van het centrum bevindt zich een groot recreatiepark. Mochten jullie uit eten willen, een volledige lijst met restaurants kun je oproepen via de terminal in jullie woonkamer. Om jullie te helpen een goede werkplek en bijpassende woonruimte te vinden, kun je op diezelfde terminal toegang krijgen tot onze dienst arbeidsbemiddeling. Je kunt dan online je persoonlijke gegevens invullen met opleidingsniveau, werkervaring, belangstellingen en je eventuele voorkeuren voor wat betreft klimaat, stedelijk gebied, platteland en dergelijke. Ook kun je aangeven of de nabijheid van opleidingsinstituten gewenst is;